

*

Číslo
52

*

*

říjen
2012

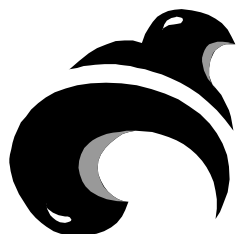
*

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(čincilový úlet)

Hlavu už jsem dostal, teď ses na řadě ty čincílko

Přehled akcí na časy budoucí

Termín akce	Název akce	Místo konání	Poznámka
16. - 18.11.2012	Výprava	Unhošť	
14. - 16.12.2012	Vánoční výprava	Mezholezy	
18. - 20.1.2013	Lyžařská výprava	Nýčovy domky	
1. - 3.3.2013	Výprava	Heřmanův Městec	
22. - 24.3.2013	Výprava	Otradovice	
7.4.2013	Za pokladem lesa	Praha	akce pro veřejnost
19. - 21.4.2013	Výprava	Korno	
26. - 28.4.2013	Čarodějnice	Keblov	pro starší a pokročilé
10. - 12.5.2013	Výprava	Keblov	
18. - 19.5.2013	Koloběžky	Praha	pro všechny otrlé
14. - 16.6.2013	Výprava	někam pod stánek	
A dále stručný výhled			
17. - 31.8.2013	Letní tábor	Keblov	
29.9.2013	30 let oddílu	Praha	akce pro veřejnost

Nezapomeňte že každou středu ve školním roce je od 16 do 18 hodin oddílová schůzka. Sledujte oddílový web (<http://oddil.tulaci.eu>), kde jsou vždy zaručeně čerstvé a nezkažené informace.

Termíny akcí na rok 2013, mohou doznat dílčích změn.

Úvodník

Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince. „Ochoč si mne, prosím!“ řekla.

„Velmi rád,“ odpověděl malý princ, „ale nemám moc času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí.“

„Známe jen ty věci, které si ochočíme,“ řekla liška. „Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci úplně hotové. Ale poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel. Chceš-li přátele, ochoč si mě!“

Antoine de Saint-Exupéry, Malý princ

Je tu další číslo Semtamníku. Čas rychle ubíhá a už je tu konec října, tedy dva měsíce už je škola. Stejně tak dlouho už jsou zase schůzky a výpravy. Letošní celoroční hra – Mise GX12 – začala Hvězdnou akademií v září a od té doby jsme již urazili dlouhou cestu vesmírem. A putujeme dál. Může se přidat každý, stačí jen přijet na výpravu a zažívat dobrodružství s námi. Viděli jste snad někdy na vlastní oči Gungana ve směšném kloboučku? Nebo dokonce celou vesmírnou loď, jakou je naše USS STAR? A co teprve roboty a androidy, které jsme potkali na planetě Takobono? To vše a ještě kamarády a dobrou zábavu navíc najdete na Tulácích.

Sešítek, který právě držíte v ruce u toho je taky. Je to svědek naší činnosti stejně jako naše fotogalerie na internetu (foto.beruna.cz). Snažíme se slovem i obrazem zachytit, co tu děláme a o co se snažíme. Naším cílem je věnovat se dětem trochu jinak než jejich rodiče. Ukázat jim nové věci, které by jinde zažít nemohly. Přejeme si, aby si děti čas maximálně užily, aby se něco naučily a zároveň byly v příjemném kamarádském kolektivu, kde si mohou vytvořit pouta třeba na celý život. V oddíle vznikla pevná přátelství, která pak lidem přetrvala i dlouho po jejich odchodu z oddílu. Stejně tak si tu někteří prožili své první lásky nebo si našli partnera pro život.

Oddíl třeba není pro každého, někoho to nechytí, někomu se moc stýská a tak nechce jezdit

na výpravy, někdo se bojí, že bude muset na bojovku... Ale ti, kteří si troufnou, překonají počáteční zmatení nebo strach a vydrží, odnesou si nezapomenutelné zážitky. Sepsalí jste si snad na záchodě ujetý příběh o bobrovi Alfonsovi? Byli jste snad vzhůru do dvou do rána a podkopávali se do pyramidy? Nastoupili jste na vesmírnou loď a poznávali jiné civilizace? A potkali jste prostě fajn lidi, které baví jezdit ven a hrát si? Jestli ne, tak pojďte! U nás máte otevřené dveře...

Píšťalka

Oddílová porada

Velká porada po konci tábora zhodnotila, že to bylo fajn a že nás to baví. Matěj, Radar a Večernice byli ustanoveni vedoucími na „plný úvazek“. Je to vítaná posila do týmu vedoucích, přestože již předtím vydatně pomáhali coby praktikanti.

Kapitán

Začátkem září jsme si na jedné celosobotní poradě dohodli novou celoroční hru Mise GX12. Budeme putovat vesmírem na palubě lodi, kterou sestavili mimozemšťané z dalekých planet (Centaurského systému) a ti nám budou i průvodci.

Sami však hledají nové spojence pro Unii, která se snaží o udržení míru mezi všemi vesmírnými národy. Některé o to bohužel nestojí, jako třeba Ururané, na ty je potřeba si dát pozor!

Průběžné porady po schůzkách většinou byly ve znamení uklízení klubovny a přípravy víkendovek a podzimků. Také jsme naplánovali speciální Halloweenskou schůzku s promítáním fotek a dýněmi. Vymýšlíme, jak udělat akce zajímavější, tak snad se nám to povede.

Na poradě po schůzce 17. 10. ohlásil Opičák, že už nebude jezdit na Tulácké akce. Rád by se realizoval v jiném oddíle. Radost z toho nemáme, ale bránit ve štěstí mu nemůžeme. Ať se má dobře, tam kam půjde.

Na podzimkách jsme po nocích na poradách připravovali nejen program, ale také nový Semtamník který právě čtete. Nejdůležitější složkou této činnosti bylo přepisování „Alfonse“, naší záchodové pohádky, kterou jsme sepisovali na táboře. Každý kdo usedl na kadibudku, mohl něco připsat, tak to občas je velmi spletitý příběh, přesto však stojí za to si ho přečíst. Užili jsme s ním spoustu legrace.

Okénko do kadibudkové tvorby

Dnes vám v okénku do kroniky unikátní příběh, který vznikl na letním táboře 2012, co by záchodová literatura. Každý mohl při rozjímání na kadibudkách zkrátit chvíli psaním nekonečného příběhu bobra Alfonse. A že někteří značně popustili uzdu své fantazii, to můžete zhodnotit z následujících stránek.

Bobr Alfons

Byl jednou jeden bobr Alfons na jahodách, jako to každé ráno dělával, a potkal lišku Františku. Byla to stará, moudrá, ale i starostlivá praprababička tří pravnoučků. „Dobré ráno“, pozdravil vychovaný Alfons. Tentokrát ale Františka jako obvykle neodpověděla „Vám také“, ale pouze něco zamumlala. Alfons hned poznal, že jí něco trápí. Tázel se tedy: „Co se stalo tetko? Co vás trápí?“ Františka: „Ale jedno pravnouče mi spadlo do studny a já hledám někoho, kdo ho vytáhne.“ „Já vám ho vytáhnu“, nabídl se Alfons a hned si došel pro žebřík a došel k Františčině studně. Už byl skoro na dně studně, když se žebřík zlomil a spadl celý dovnitř, ale pravnouče tam nebylo, byl tam jen tunel, co vedl do neznáma. Tak se tou chodbou vypravil. Tak si jde a najednou vidí jakési světýlko. Jde a jde a najednou narazí na rozcestí a byly tam tři chod-

by a v každé chodbě bylo světýlko v levé bylo modré v pravé žluté a rovně bylo duhové, tak se Alfons naklonoval svým klonovačem (mini) a vydal se do všech tří a pak se na ně napojil a kouká: „Hmm to jsem ani netušil, že klonovač (mini) funguje. Škoda, že se ty barevné cesty spojily zpět do jedné bez barev.“ Tak pokračoval tou cestou dál. Už došel do velké síně, na stropě byli nakreslení barevní andělíčkové a kolem dokola byly krásné zlaté sloupy. Náhle uviděl, že si notně ulevil a zvolal na lesy: „Muši, muši, muši!“ Poté se v klidu vydal do světa, ale náhle na něho ze strany vyskočil velký mohutný vlk. Jelikož to byl zlý vlk, chtěl Alfonse sežrat. Alfons se sice lekl, ale nehodlal se tak lehce vzdát. Nasadil svoje nejrychlejší tempo a proběhl chodbou. Bohužel na konci byla těžká ocelová vrata. Bobr Alfons do nich naboural hlavou. Vlk se ale stále přibližoval. Alfons začal utíkat do lesa a najednou uviděl chatrč. Bušil zoufale na vrata až otevřela zlá babizna a pustila ho mile dál, myslíce na to, že přišlo něco dobrého k večeři. Beztak už lopata zeje měsíc prázdnotou.

Babizna ho uvítala a asi už viděla jak ho vykrmí. Milým hlasem ho uvítala: „Vítej statečný jinochu, máš za sebou určitě dlouhou cestu.“ Alfons odpověděl: „Co blázníš bábo, nepoznáš bobra? Chtěl jsem se zeptat, nemáš tu lopatu a roztopenou pec, za mnou totiž běží vlk a to by byla výborná večeře taková vlčí pečinka. Než se bába vzpamatovala vlk byl tu a než se vlk vzpamatoval, už se smaží v peci.

Alfons

Pak se Alfons probudil, otřepal se a zjistil, že to byl pouhý sen, který způsobila velká rána do hlavy. Vlk se stále blížil k Alfonsovi a ocelovým dveřím. Náhle se vrata otevřela a byl tam medvěd grizzly a rozběhl se na vlka. Mezitím Alfons utekl.

Vběhl do grizzlyho sluje. Byla to převeliká a temná jeskyně. Po stěnách, které byly na hrubo osekáné, se mihotaly odlesky plamene svíčky, jež svítila na slídkou prolezlý mohutný kvádr. Na kvádru bobr zpozoroval jakýsi zlatý ornament vytesaný do hloubky asi 20 čísel. Zahleděl se upřeně na ornament a zkoprněl. Ten ornament poznával. Ano, věděl přesně, co tento znak znamená. Byli tu dřív! Možná tu někde ještě budou. „Musím zrychlit, abych byl na smluveném místě dřív.“ Pořádně se rozhlédl a uviděl lano smotané do panenky. „To by se mohlo hodit“, řekl si a hodil si ho přes rameno. Pokračoval dále chodbou a náhle vyšel z chodby do nového světa. Ten svět byl rozdělen do tří barev, vlevo modrá, uprostřed byly všechny barvy a napravo žlutá. Modrý svět byl plný vody, barevný úplně obrácený normální a žlutý byl plný písku a na obloze žhnulo slunce.

Tak se vydal do modrého světa, a protože měl žízeň, tak si koupil u stánku čutoru a šel se optat, jestli ta voda je pitná. Furt šel a šel až narazil na lišku Františku a zeptal se, co to sakra je. „Překvápko“, řekla liška a řekla mu, že má dnes narozky. „Á“, vykřikl Alfons. „Na to jsem dočista zapomněl. Tak já ti přeju všechno nejlepší a dárek ti vyrobím a dám večer.“ Liška souhlasila, poděkovala za přání a strašně se těšila na večer.

Alfons mezitím usilovně přemýšlel nad tím, co Františce dá. Neměl u sebe ani floka, a tak nemohl koupit žádné věci na výrobu dárku. Po delším přemýšlení zpozoroval, že jeho myšlenky sklouzly opět k ornamentu. Ornament... ornament... šunka... ornament... šunka... šunka... Jistě vzbudil se leknutím Alfons. „Šunku od řezníka špejlíka jí dám, lišce jedné vykutálené.“ Ale pak si to rozmyslel a řekl si, že jí dá lano a udělá z něho houpačku do vody. Bylo to velmi rozumné řešení. Liška měla ohromnou radost. A Alfons se

nemusel uchýlit k tomu, že by vykradl místní uzeniny. Po bouřlivé oslavě navštívil městskou knihovnu a půjčil si knihu, ve které se psalo o tom ornamentu. V knize mu jako nejdůležitější přišla věta, kterou i opsal na papírek „Ornament vypadá přibližně takto: Nachází se nejčastěji ve starých sklepeních, podzemních továrnách a hlavně na...“ Malý kožený bloček spolu s tužkou uschoval do pravé náprsní kapsy. Právě si do něj totiž zapsal vše, co potřeboval vědět.

Do levé náprsní kapsy si však dal úplně jinou věc. A ta věc byla hrozně mokrá, protože ji někdo nechal na dešti a světe div se, ona zmokla. Byla to malá chlupatá kulička s velkýma ušima a dlouhým ocasem. Vypadala trochu jako veverka a trochu jako zajíc. Ten, kdo mohl jí v té temné uličce dal, říkal, že to je činčila a je strašně užitečná.

Bobr Alfons se rozhodl, že musí ornament zničit. Nikdo jiný se totiž o něm nesmí dozvědět. Napadlo ho, že by ho činčila mohl svými zoubky ze stěny ve sklepení vykousat. Povedlo se! Bobrovi trvalo půl hodiny, než se do podzemí zpět dostal, protože potkal obřího krtka. Co spolu dělali ale není publikovatelné. Činčila vyhrýzala z kamene ornament a bobr Alfons se vydal hledat další, aby je mohl také zničit.

Jeden našel v opuštěných dolech na severu tajemného lesa a druhý v přeplněné kadibudce u řeky. Další (poslední) se prý skrývá kdesi v horách. Je to však nejasnostmi opředená legenda trpaslíků – permoníků, kteří v horách zlato. Arciť staré poustevník prý také řekl, že to je pravda odvěká, Alfons se vydal za poustevníkem, aby zvěděl více.

Poustevník byl starý veterán a neměl ani ruce ani nohy, takže všude kam šel se musel odstrkovat ušima, zato už je ale měl pořádně svalnaté. Ve skutečnosti to sice byl blázen, ale věci co říkal zněly tak divně a složitě, že všichni, kdo je slyšeli, raději řekli, že je to nějaká veliká moudrost a dál nad tím nepřemýšleli. Když třeba poustevník vykřikl: „Z nebe prší marmeláda.“ Ten, co byl nejbliž řekl jen: „Tak, tak, svatá

pravda.“ A tak se pověst o poustevníkově moudrosti roznášela krajem. Na to se právě nachytil i Alfons a jeho činčila. Tak si to alespoň představovala liška Františka. Ve skutečnosti to byl jasnovidec. Liška byla ta pomatená. Alfons zaklepal na dveře poustevníkovy chatrče. Otevřel dveře a?? (omdlel). Když se probudil, zjistil že ho poustevník bacil dveřma a proto omdlel.

Poustevník teď stál nad Alfonsem a snažil se ho probudit. Poustevník byl strašně rád, že Alfonse nezabil. Dal mu tedy napít trochu vody a představil se: „Ahoj milí hoste, já jsem starý poustevník Jirka. A kdo jsi ty?“ „Já jsem bobr Alfons a potřeboval bych vědět kde se skrývá poslední ornament, protože jsem slyšel že znáš starou legendu trpaslíků permoníků.“

Činčila je stejně nesmrtná

Jirka se na chvíli zamyslel a pak pravil: „Ted' si vůbec nejsem jistý, jak to bylo. Mohlo to být tak i jinak.“ Alfons si pomyslel, že liška Františka možná měla pravdu... A neměla, chacha! „Ted' jsem z toho zmaten.“ řekl bobr Alfons. Vydedukoval ale z poustevníkových slov, že se ornament skrývá v říši permoníků hluboko pod povrchem země. Podle výrazu tváře je tam asi nebezpečno. Vyrázil do města do knihovny, a tam si ve slovníku našel co je to Morie, protože se mu zdálo, že to s tím souvisí a zjistil, že jde o bájnou trpasličí říši ze Středozeemě a že ornament je vlastně prsten, který vlastní Glum a bude mu jej potřeba vzít.

No, bude to zajisté zajímavé, nejdřív bude na čase zjistit jak se do Středozeemě dostat - že by ornament? Dva ale už bohužel zničil a třetí je u Gluma. „Sakra!“ zanađával si. „Asi jsem zničil popis cesty do Morie k poslednímu ornamentu, to asi budu muset zabít Činčilu.“ Jak řekl, tak udělal. Činčila padla pod jednou ranou tupého palčátu. Rozpáral ji a podíval se dovnitř na ornamenty, které v žaludku zůstaly vcelku. Podle nich bude cesta určitě strašně dlouhá a strastiplná, plná překážek. Tím že ublížil Činčile na sebe ale přivolal děsivé prokletí. Projevilo se to hned v noci. Alfons se uložil k spánku a zdálo se mu, že ho do palce u nohy kouše celou noc Činčila svými ostrými zoubky.

Když se probudil, vůbec nebyl osvěžen spánkem a k tomu ho bolela noha. „Sakra, sakra.“ říkal si... „To je dobře, že jsem jí zabil, jinak by to udělala doopravdy.“ Zaradoval se a za pár hodin si na svůj sen a na raní bolest už ani nevzpomněl. Totiž každý den ho bolela pravá noha, jelikož ho do ní kousl v mládí strašlivý pes Jelipes. Hned po snídani se chtěl vydat do permoničí říše Morie. Překvapila ho ale nečekaná událost. Před prvním kamenem z hory, pod kterou se říše nalézá, uviděl smrk, který se nakláněl nad sešitou Činčilou. Pojednou zazářil a Činčila vstala z mrtvých. Zapištěla, hodila si jedno saltíčko a kousla Alfonse do ramene a vesele se rozběhla do Morie. Alfonse to hrozně bolelo. Zatmělo se mu před očima a vzpamatoval se až za pár minut. Vyrázil směrem za Činčilou. Po chvíli došel ke starému dubu. Ozvalo se nad ním „Hryz, hryz, hryz!“ a na hlavu mu spadla větev. Alfons viděl všude hvězdičky a mezi nimi na obzoru mizející Činčilu... Alfons se dopálil ještě víc a chtěl se za ní rozběhnout. Zjistil ale, že mu Činčila stačila zavázat tkaničky. Hrozně si namlátil čuňu a vyklopil ven vydatnou večeri, kterou ho pohostil poustevník. Co měl tedy dělat... Rozvázal tkaničky, očistil se trávou a vydal se na obzor. Takhle putoval tři dny a tři noci, dokud si neuvědomil, že na obzor dojít je prostě nemožné. Pak si vzpomněl na popis cesty do Morie, a tak zase putoval 72 hodin zpět dokud nezašel do údolí, které stálo blízko poustevníkovy chatrče. Tam byly

ohromné kamenné dveře a za nimi vysněná země (Morie). Tady ale narazil. Alfons sice už věděl, kde Morie je, ale nevěděl, jak se do ní dostat.

Zkusil tedy první věc, co ho napadla. Zabušil na kamenné dveře a zakřičel: „Ťuky ťuk!“ Tento výkřik spolu se zvukem něžných úderů Alfonsova dvanáctikilového palcátu ze stvrzené oceli značky BECK (protože ten existuje napříč všemi dimenzemi) vešel ve známost jako začátek mnoha hrůz. Spoza dveří se ozvala činčila: „Nikdo není doma.“ Jenže bobr jeden podšitá ji poznal po hlase a zeptal se, jak se vlastně dostala zpátky do života. Činčila odpověděla, že jí mocný slimáčí kníže poslal zpátky, protože její skutky ještě nebyly dovršeny (tzn. Zapoměla vypnout žehličku, a pak ji někdo neposlal zpátky, takže je tu na neurčito.) „To je dost divné“, řekl si bobr Alfons, protože činčila na obrázku z předchozí strany vypadala jako liška (autor si pomyslel, že Píšťka bude asi hodně našťavaná :).) Dveře tedy opravdu nešlo otevřít údery palcátem. „Radši to zkusíme mírnější metodou: Sezame!!! otevři se!“ Nic... „Ale tak dělejte vy hnusný dveře...“, rozhořčil se bobr Alfons. Nejvíce ho ale deprimovala činčila, která byla na druhé straně dveří. „Cha cha cha“, vysmívala se. „Sakra, jak ses tam dostala?“ „To bys rád věděl...“ „To teda“ „Cha cha cha“ A bylo ticho. Alfons bušil do brány takovým způsobem, že brána nakonec povolila a spadla na nebohou činčilu, která se jistě reinkarnuje v něco hezčího.

Jenže to Alfons nevěděl, že činčila je příbuzná veverky a proto hodně vydrží. Vyběhla z ruin brány a kousla ho přímo do ocasu. Potom odběhla do chodby za branou. Protože Alfons rozbil magickou bránu Morie, probudil tím temné síly z nejhlubšího podzemí permoničí říše. A taky... Začalo to tam pěkně smrdět od toho, jak probudil čtyři století spícího Balroga, který si nečistil zuby. „Jsem tedy v Morii“, vzdychl Alfons. „A jak najdu ornament s označením GCMORIA, moje BOBRs GPSka je tu zcela bez signálu.“

Vyrazil pro začátek do temných chodeb za hlasem svého nejlepšího hryzacího zubu. Napadlo

jej, že by bylo dobré značit si cestu kudy šel, ale nemaje KPZ a z ní nit, jej nic nenapadlo... Temný stín plížící se za Alfonsem není nikdo jiný než Glum se svojí novou kámoškou zrádnou činčilou, jež má více životů než kočka a Jack Noriss dohromady.

Jack Norris je totiž starší brácha Chucka Norrise, který je tak dobrý, že se o něm radši nemluví. Alfons šel dál a najednou uviděl rozcestí, zkusil pravou cestu a došel do síně s oltářem. Byl to vysoký hranol černého kamene a kolem něj obmotané klubko vražedných špaget. Ty se ho ale hned nevšimly, protože hrály zrovna sami se sebou uzal. Alfonsovi přišlo neslušné jen tak tam vtrhnout, a tak u dveří decentně zakašlal. Špagety z toho hrozně znervózněly a začaly se chichotat a vzhledem k tomu, že Alfons už byl také dlouho sám, rovnou začali přemísťovat vlaječky v bodování. Tak vzniknul pár, který se silami s glumem a činčilou mohl klidně měřit. Špagety totiž uměly kynout do velikosti velehor, nebo se zmenšit do podoby jediné špagetky, která vám vlezla uchem do hlavy a vysrkla oči zevnitř. Také měli dar proměnit každý kámen v parmazán, a každého s kudrnatými vlasy v sicilského číšníka, ale ty poslední dvě věci nevěděl. Dokonce ani špagety sami. Naneštěstí pro Alfonse měl kudrnaté vlasy. Jedna ze špaget se k němu přilepila a „prásk“, stál tu sicilský číšník Alfons. Stál, nevěda co chtěl, své velké žízně zapomněl, a vydal se najít GCMORIE.

Spolu se špagetami prošli přes úzkou lávkou nad propastí! „Tady je to jako v LOTRovi“, vzpoměl si číšník Alfons. Najednou uslyšeli strašlivý křik (Já také, Bára a Radar se honí.) Hned věděli, že to Balrog. Strašlivý Morie pán, ale i lesů. Jeho rozžhavená pec se nacházela v jeho ústech. Vzal činčilu skrývající se za sloupem a vložil ji tam. Na hrob má dodnes napsáno RIP Činčila. Zemřela v Balrogových ústech. Ovšem, je to hrob falešný. Tahle činčila prostě nemohla zemřít, dokud nevypne doma žehličku, jak řekl slimáčí kníže. Propadla tedy trochu ožehnutá skrz Balroga (stváry z dýmu a ohně, která si už čtyři století nečistila zuby) a pokračovala dál za Glumem... Když Alfons zjistil, že činčila opět přežila, pokusil se

spočítat, kolikže má činčila vlastně životů. Zjistil, že do tolika neumí počítat a omdlel. Přiblížil se ovšem Glum a chrstnul na něj hlt vody páchnoucí rybinou. Alfons se probрал ze sna a přišlo mu, že je zrovna u rodného potůčku, kde jsou stromy nahryzány a vše je krásné až oči přecházejí. Uslyšel divný tlukot a do jeho vysněných obrazů to stále nezapadalo. Pak to přišlo → Ve dveřích sálu, kde hrůzou omdlel, stojí činčila v trpasličím brnění a sekerou točí nad hlavou. Chce asi přivést do varu arénu před zápasem. Z dále se ozval válečný ryk skřetů, kteří dostali pozvání od Gluma na souboj činčila vs. Alfons. Bobr – sicilský číšník se ale nezalekl a hrdě vykročil činčile vstříc. Mezitím už se skřeti dostavili a ti podnikavější rozkládali své svačiny po těžkých válečných vozech se srpy na kolech, které se speciálně pro tuto událost proměnili na prodejní buřtostánky. Publikum plné skřetů jásalo, Glum šišlal, špagety mlaskaly, činčila prskala a Alfons, který už byl zase duchem přítomný, hrdě kráčel vpřed. Celý sál pohasl, jenom v kamenných mísách blikaly krvavě červené a hnilobně zelené plamínky. Souboj mohl začít.

Přeživší činčila je prostě nepříjemná

Ale co se nestalo. Z vrchu síně se objevilo zářivé světlo, až skřeti začali couvat do stínů. Přišel SLIMÁČÍ KNÍŽE. Glum zašišlal, špagety zamlaskaly a Alfons i činčila jakoby se probudili z prokletí. Činčila vyskočila ze zbroje, Alfons se usmál, činčila mu skočila do kapsy a dali se na útěk za ornamentem. Skřeti jen čučeli, ale než

jim došlo, že žádná bitka nebude, byli dva hrdinové (Alfons a činčila) již dávno o několik kilometrů chodeb dál. Skřetům to holt moc nepálí. Takže jim ani nedošlo, že ten ornament, co měli hlídat je v ohrožení. Slimáčí kníže se uchichtnul, jak se mu všechno daří. A opět opustil podzemí. Ostatně na dva hrdiny dohlíželi jeho věrní služebníci – Glum a špagety. Nic ovšem není tak jednoznačné. A již nyní Glum přemýšlí, jak přeorientovat svůj jídelníček z ryb na špagety.

„V tom musí být nějaký háček“, řekl si Glum. „Nikdy se nemůže činčila skamarádit s Alfonskem.“ Alfons (číšník) totiž činčilu zhypnotizoval, aby si ji mohl dát k večeři. V jedné chodbě Morie si rozdělal oheň a opekl si činčilu na klacíčku. Chutnala po meruňkách s jahodami a s cukrem. Výborné. Tak skvělou večeří už číšník Alfons už dlouho neměl. Jako poslední slupl jako malinu činčilí hlavu. Pomlaskával si, ale nevšímal si Gluma, který s posledním ornamentem (prsten) utekl pryč z hlubinného systému jeskyň Morie. Glum si tohle všechno vážně myslel, ale byl to samozřejmě klam, protože ucítil smrad z Balrogovy pusy a zešlel. V šílenosti skutečně pak sežral jednu z klubka špaget, které se potom naštvály a málem ho uškrtily. Věrný však rozkazu slimáčího knížete ho nechaly polomrtvého v jeskyni a mlaskavě se vydaly dohlížet na naše dva hrdiny, kteří postupovali do středu Morie za posledním ornamentem a v zádech měli asi stovku tupých skřetů.

A bylo teplo!

Čím dál tím větší vedro sálalo ze sloupů, které byli rozeseté všude v této podzemní říši. Kamenné sloupy se zahřívaly díky ionizaci kyslíku na elektrolýze draslíku s heliem. Důležitou roli ale v tom hrálo elektroneutrální prostředí kryté před deštěm. Balrog se totiž naštvál a sloučil $C8H16I22P12Li$ s $He12O5Uub11Ge83$, což mělo za důsledek tuto strašlivou tepelnou reakci. $E=mc^2$ v Balgorově reakci v tuto chvíli nemělo, ale vůbec žádný smysl. I naši hrdinové pocítili horkost. Byli však již příliš blízko cíli, než aby to teď vzdali. Ornament! Někde tu musí být... Skřeti naproti tomu panikařili. Ne, že by nějaký z nich

pamatoval jiný Balrogův výlet, ale nebyla na tolik tupý, aby si neuvědomili, že jejich těla vydrží sice neomezenou dobu bez mytí, ale nevydrží neomezenou teplotu. A takový test s zrovna blížil.

Skřeti se ze zoufalství nad svojí promarněnou šancí dali na jiné povolání. Nevěděli ale ještě které. To ve výsledku nebylo podstatné, protože v tu chvíli přijel na osedlaném skokanovi strýček Fido (v horkém vzduchu se mu přehřívaly rotory uší, takže musel využít jiný dopravní prostředek.) Strýček Fido seskočil ze skokana a vrhnul se na činčilu: „Zde je tvůj osud“ zařinčel a vrhnul po ní rozžhavenou žehličku. Horko rozpaleného kovu žehličího nástroje byla poslední kapka – v Morii došlo k řetězové reakci a vzduch jeskyně vzplanul – Alfonsovi začalo být pořádné horko. Naštěstí měl na sobě funkční prádlo. Funkční prádlo od značky, která je světově vyhlášená, a proto v jejím názvu stojí international, která prodává toto prádlo skrze místní kupce.

Na táboře

Vydrží jakoukoli teplotu, je plně klimatizovaná, v zimě hřeje, v létě příjemně osvěží. Dokonce i má léčivé účinky na klouby, podporuje paměť a prodlužuje život. Toto prádlo vrací vitalitu chuť do života. Ani Alfons neodolal a funkční prádlo si od kupce Martínka koupil, a že u sebe zrovna u sebe po kapsách neměl 35 000,- nevadilo. Stačí jeden podpis na smlouvě. No nekupte to. Žár ho teda nespálil. V podzemí zůstal sám a okolo něj

dohořivaly poslední zbytky plynů v hornině. Zemřeli skřeti, zemřel Balrog, nebohý strýček Fido a veškeré živé tvorstvo. Ano, veškeré, i činčilu. Její žehličku totiž doma vytrhla ze zásuvky její kočka, která zakopla o drát. Nikomu se to nezdálo ani se nejednalo o žádný prelud, celá vesnice, která ležela pod horou, ve které se nalézala Morie, viděla, jak z útroby hory šlehají obrovské plameny. Dokázat tuto událost mohou i permoníčci, kteří vytušili, co se bude dít a z podzemí stačili včas utéct.

Alfons sevřel dlaň se svým GC MORIEM, ze kterého zbyla jenom roztavená hrudka zlaté hmoty. „To byla ale jízda“ zakřičel. Ozvěna se rozléhala ještě neuvěřitelných 20 minut. Zdálo se, jakoby jeho slova opakovali všechny mrtvé duše, které zde hledali svou cestu ven. Všemocný slimáčí kníže který vše pozoroval skrze svůj křišťálový plivanec svrchu hory, si odfrkl. „Tak jednoduché to mít nebudeš! Nevypnula jsi žehličku a budeš pykat. Co na tom záleží, že jí skopla kočka. Ty jsi

to neudělala a byl to tvůj osud. Oživl jsem tě jednou udělám to zas. Až budeš prosit abys mohla zemřít. Je to moje pomsta za to, že na té tehdy zapnuté žehličce zemřela moje žena. Proto tě nechám vždy zemřít v mukách a pak tě oživím“

A jak řekl tak se stalo. Objevilo se světlo a popel, který dříve býval činčilou se shrnul na hromádku a poskládal zpět, jak byl, než začal výbuch. Zachráněný Alfons ve funkčním prádle to pozoroval s d'asem v očích a nic nechápal. Co teď? Ornamet? V tu chvíli také postřehl, že jeho oblek sicilského pingla se rozplývá. To znamenalo jediné,

špagety jsou opravdu mrtvé. O celé genocidě se dozvěděli Tip s Tapem a vyhlásili slimáčímu knížeti vendetu, co ale. Slimáčí kníže však byl připraven, proměním Tipa a Tapa ve velké vaječné těstoviny. Tím si zajistil bezpečí a zároveň získal náhradu za špagety. A to sem to ještě nevěděl, že v jedné vesničce se před 18ti lety narodil klu, který nejedl nic jiného než těstoviny, a protože už snědl všechny těstoviny

na světě a bývali pouze ty těstoviny co hlídaly slimáčího knížete, rozhodl se, že je musí získat i za cenu, že slimáčího knížete zabije. Nechal si tedy u kováře vyrobit nezničitelný meč a s tím mečem se vydal pro špagety za slimáčím knížetem.

Mezitím se ale za ním vydal i Alfons, protože ho chtěl spálit na rozžhavené žehličce. Naštvalo ho blbé obživování činčily. Hledal ho po celé Morii, až ho našel v nejnižší komůrce zalezlého pod stůl. Nyní již nevypadal tak obrovsky. Byl velký jako obyčejný slimák. Alfons s zasmál a řekl: „Od ted’ už nebudeš činčilu obživovat“ a zašlápl slimáčího knížete nadobro. Náhle okolo něj proběhla činčila, následoval ji velmi dlouho. Až za čtyři dny přiběhli ke stavení. Činčila vběhla dovnitř, Alfons za ní. Činčila si řekla, že už jí nebaví neustále umírat a obživovat se. S pískotem zastrčila vyrvaný drát od žehličky do zásuvky, přežehlila si chlupy a žehličku konečně vypnula. Potom přiběhl Alfons a nemohl činčilu poznat. Vypadal totiž úplně jako malý kocourek v botách. „Tutí,“ řekl a vzal činčilu do své obrovsky chlupaté dlaně. To je ale smutné. „Takovou dobu spolu“ řekl si Alfons, když měl na mysli, že se opět probudí a prohlásí vše za sen, protože tohle věčné reinkarkování smrduté činčily ho vážně štve. V té chlupaté dlani jí ale pomalounku svíral.

Kostičky v těle činčily se pomalu ale jistě lámaly. Jedna za druhou, až když měl celou ruku sevřenou v pěst, rupla kost stehenní a její abnormálně malý jařmový oblouk. „Ty vrahu“, ozvalo se mu v hlavě „Násilníku vraždící neustále nevinná zvířátka, zhyneš bídnou smrtí s kýblem splášků.“ Ale poté si řekl, že udělal správnou věc. Protože měl Alfons poslední dobou pocit, že si najednou myslí několik úplně protichůdných věcí, a že má v hlavě šrumeč, rozhodl se, že se vydá ke kouzelné studánce a zjistí, kdo vlastně je. Taky už chtěl zapomenout na ty nepříjemnosti kolem Morie a činčily, aby ho ale nikdo nepoznal a nebyl kolem toho humbuk, změnil si jméno na Ing. Povidlo a svůj bobří ocas schoval pod šosy svého nového pampeliškově žlutého fráčku.

Kouzelná studánka ležela mezi vřesem uprostřed močálu, kde byla spousta komárů, a proto tam chodil málokdo. Ale inženýr Povidlo se tam vydal. Prodíral se trnům, listům a mnoha otravnými hutníky. Až asi po 48 hodinách chůze se dostal na malý palouček. Tam našel malý kostelíček s pěti okny. Dovtípl se, že přímo v něm byla studánka. Ležela přímo pod oltářem. Přišel k ní, zahleděl se do olivově zelené vody a semkl ruce. Poklonil se před oltářem a poklekl. Pojednou zvolal: „OOO, jaké to zklamání! Nic zvláštního se neděje...“ „Škoda“, řekl si, ale modlil se dál. Až po velké chvíli mu došlo, že je to k ničemu. Sundal si pampeliškově žlutý frak, který na něj najednou promluvil: „Jsi Alfons a žádný ing. Povidlo. Jsi bobr a doted’ jsi dělal blbiny. Nechtěl bys laskavě zas dělat něco užitečného?“ „Ano“, řekl si Alfons. „Půjdu zničit poslední artefakt.“ Glum s prstenem naštěstí proběhl před Alfonsem, takže si mohl nasadit sáčko (frak) a vyběhl za dalším dobrodružstvím. Glum vyběhl pryč z Morie a zamířil k Minas Morgul. To bylo město mrtvých, kde řádl temný černokněžník a jeho posluhovači (upíři, bezhlavý rytíř a čertova pomocnice). To ale Alfons bohužel (pro něj) nevěděl. Běžel tedy za Glumem, mlátil ocasem a najednou uviděl obří bránu do tohoto města. Zlaté sochy slavných bojovníků stály úplně nahoře. Každá v ruce krásný meč posázený drahokamy. Pod nimi pás červených rubínů oslepujících každého návštěvníka. I bobra Alfonse oslepily. V tu chvíli se na něj chtěla vrhnout čertice, ale zapomněla, že má ocas, takže o něj zakopla a na Alfonse spadla. Naštěstí ale měla svůj červený deštník, který se jí osvědčil již v mnohých bitvách, a tak místo, aby se rozmázla, se jen půvabně snesla přímo na nebohého Alfonse. Ten pouze luskl prstem a čertice byla rázem na popel.

Zaklepal na tuto ohromnou bránu a zpoza ní se ozvalo: „Jak si to sakra udělal? Snažím se jí zbavit už roky.“ „Koho máš na mysli?“ Optal se Alfons, i když přesně nevěděl o koho se jedná. „Ha, myslím, že toho za branou to dost zmate.“ Ale jak už to bývá, nezmátlo. „Mám na mysli samozřejmě Balroga.“ To ale vyvrátilo

Alfonsovu teorii. Alfons: „Já jsem zabil činčilu! S Balrogem nemám nic společného. Myslím, že toho zabila exploze, kterou způsobil strýček Fido, ale možná stále žije.“ „Nežije“, odvětil hlas za branou. „Nežije, jinak by tu čertice neotravovala a byla doma s ním. On byl děsně žárlivý.“ V tu chvíli se ozvala série úderů a výkřiků. Alfons, který nic neviděl odhadl, že tam z boku přichází Kouzlus Mňamózus, kterýž byl člen Rajčatové společnosti, která zvracela ostatní kolemjdoucí. Úplně zapomněl na nebezpečí, nato, že je bobr, i nato, že ornament je nutno zničit a dal se na sprint k nejbližšímu stromu, na který mohl vylézt. „Člen rajčatové společnosti – to je to poslední, co bych chtěl potkat.“ Jenže co čert nechtěl, onen byl posvátným stromem činčilového klanu a jakmile na něho Alfons vylezl, uslyšel silně nepříjemným hlasem: „TAK TO TYS MĚ ZABIL SÉGRU? TY CHUNDELATÁ OCASÁ POTVORO?“ „Já ne – no, vlastně jsem chtěl – promiň, no...“

... „Tak promiň říkáš!?!“ , odvětil strom a začal ho mlátit větvemi hlava nehlava. V tu ránu si Alfons uvědomil, že je vlastně ten bobr, a že každou větev, která ho praští, rozkousne.

Bobr nebo činčila?

„To by ale bylo zneuctění“ zaslechl vedle sebe. Rychle otočil hlavu a uviděl Kouzla Mňamóza, jak sedí na větvi vedle něj s nohou přes nohu a zamyšleně se hladí po bradě. Bobr zapomněl na

větvě a jak se leknul, spadl ze čtyřmetrového stromu. Kouzlus to uviděl a protože i přes pověst členů rajčatové společnosti to byl dobře rajče, seskočil ladně za ním. Jak seskakoval, začala mu téct krev do šťopky. „Sakra, přetlak,“ řekl a rozprsknul se po okolí. Bobr Alfons tam tak nehybně ležel s nohou zkroucenou ve velice nepřírozené pozici.

A kolem něj se roztékal kečup... Co teď? A volal tak hlasitě až se kdesi v dálce Glumovi udělalo nevolno, protože díky tomu mu rybiška utekla, a on snědl rybu.... (ta, která je hrozně jedovatá a nemůžu si naní vzpomenout :)) „Ano, ta strašně vzácná japonská ryba, která, když se špatně připraví, zabije kohokoliv do pár minut.“, řekl si Alfons. Vzpomněl si na poslední artefakt, co má Glum u sebe, rychle si se stromem a členem rajčatové společnosti užil polohu „Utíkající bača“ a vyběhl hledat Gluma. Přelezl několik skal, přebrodiv deset rybníků, přeskočil potok, podlehl padlý strom, proletěl se s padákem, skočil z pár mostů až se dostal do středu Středozeří. Glum se zatím dával jedovatou rybou, kostička mu zaskočila v krku. A tak když Alfons dorazil, praštil ho pořádně do zad. Glum nejdříve děkoval za záchranu, ale pak rychle zpozorněl, podíval se na Alfonse očičkami: „Je můj, jen můj miláček!!!“ Alfons ale nečekal ani vteřinu. Pomalinku si klekl na jedno koleno, pravou rukou nahmatal na zemi kámen a vymrštil ho za Gluma. Zvuk kamene o železnou kovadlinu stojící opodál zněl přesně jako zvuk padajícího prstene – posledního artefaktu. Glum na nic nečekal a vydal se tím směrem. Vychytralý Alfons se otočil a vyrazil přesně na druhou stranu. Oba běželi jak to šlo, ale ani jeden nevěděl, kde je prsten. Kamenitá skála se stával čím dál tím víc příkřejší. Po chvíli se už Alfons musel držet i rukama a ocasem. Nevěděl ale, co právě teď chystá Glum. Vymyslel dokonalou léčku (Glum) protože se v tomto terénu vyznal a pohyboval se rychle jako kamzík v horách, rychle, téměř okamžitě, se dostal před (pod) bobra Alfonse.

Glum byl pod malou skalkou, ze které zrovna sestupoval Alfons. Díky tomu, že se dlouho nemyl, nebylo moc vidět, že tam sedí. Když kolem

Alfons běžel, nevšiml si ho a Glum ho pořádně kousl do ocasu. Přitom řval: „Je můj! Vrať mi miláška!“ Alfons ale nevěděl, co ten milášek je. Hlavně ale u sebe poslední artefakt (prsten) neměl, ale to Glum nevěděl. Alfons začal křičet: „Pomoc, zachraňte mě, pomóóóc!“ Najednou z čista jasna se z oblohy, tedy tmy (jsou v podzemí) snesl ohromný orel. Měl čtyři křídla, byl tedy dost podobný dvojplošníku, ale byl živý a křídly normálně mával. Už byl asi dva metry od Alfonse a Gluma kteří mezi sebou přestali zápasit a pozorovali, co se bude dít dál. Orel se zeptal: „Nemůžete si to vyřídit někde jinde?“ A elegantně se otočil a odplachtil zase pryč. Alfons s Glumem na sebe překvapeně koukali: „Kde je milášek?“ „Nevím.“ A zase bylo ticho. Když v tom se Alfons otočil a uviděl prsten napíchlý na nejvyšší větvi blízkého stromu (takového, který může růst úplně všude a většinou má padesát metrů). Glum si toho ovšem také všimnul. Běželi... Běželi... Alfons měl malý náskok – už se sápal po stromě, ale Glum nahoru vylezl rychleji. Alfons tedy využil své bobří schopnosti. Dole kmen uhryzal a doufal, že strom spadne správným způsobem. Bohužel spadl špatným směrem. Bum! A Alfons byl uvězněn pod větve-mi statného smrku.

Glum tam byl někde také, ale odděloval je od sebe kmen stromu. Najednou se ozvalo hlasité písknutí... „Uííí., Uííí, „ Přiběhl silák Bob (syn hajného) a strom zvedl. Glum měl sice naprasklé žebro, ale začal zdrhat s prstenem na ruce, takže Alfons ho neviděl. Cítil ale týdny nemyté nohy a nečištěné zuby, takže věděl, kterým směrem se vydat. Napřáhl svojí pravou ruku, zatnul jí v pěst a pravým hákem strefil X do hlavy. X byl knokautován a s výkřikem „Éééé“ dopadl na zem. X byl totiž obrovský, možná i obrovská Y. Mezitím Glum již utíkal, co mu nohy stačily do svého doupěte. Alfons bobr, dříve sicilský číšník, se rozhodl, že ho začne pronásledovat. Artefakt totiž musí být zničen. Gluma ale neviděl, protože on byl neviditelný. Rozběhl se tedy na úplně druhou stranu než utekl Glum. Naštěstí však uslyšel tiché mumlání: „Můj milášek“, které ho donutilo se otočit a vydat se směrem správným.

Taky tomu napomáhal zápach zdechlé ryby, který se linul Glumovi z úst. Kdyby si nečistil zuby týdny, asi by to nebylo tak strašné, ale on si je nečistil celé roky. Rozběhl se (Alfons) na místo, kde naposledy slyšel mumlání. Bylo to vedle malé studánky. Voda v ní byla průzračná, zkušené oči mohli dohlédnout až na dno, kde se váleli stejnobarevné oblázky asi na dva palce velké. Byly svítivě růžové. Alfons začal kolem sebe mávat rukama a kopat nohama, ale bylo mu to prd platné. Glum pomalu odcupital zase o kus dál. Když Alfonsovi došlo, že je máchání končetinami zbytečné, podíval se do studánky, vylovil kamínek a ona promluvila: „...abych já ti pravdu řekla měl ses jindy narodit...“ Glum zíral, Alfons zíral, studánka hovořila a slunce právě zapadalo...

Mám nabito

„Sakra“ ulevila si studánka a vypustila pro větší názornost svého rozhořčení obláček kalu.

„Jeden si to celé připravuje, a pak když to přijde, sem to prostě musela prohodit. Já se z toho asi odpařím! Původně jsem ti, Alfonsi měla jako první říct: To ses musel nachodit“, prohlásila studánka, uchechtla se a odpařila se. Alfons z toho byl tak paf, že rozsedl Gluma i s artefaktem. Zem se nezatřásla a na obzoru se nezablesklo, ani se nezozvala žádná dramatická konečná znělka, prostě to tak vlhce křuplo, asi jako když

rozkousnete obratel. Zničením posledního artefaktu se přitom otevřely dveře do alternativní reality, takže... Ne, dělám si srandu. Když už je něco svatý dávný artefakt, tak to asi také něco vydrží, takže bobra čekal poslední úkol. Vyndal prsten z Glumových navlhle rozblemclých ostatků a vydal se s ním nečekaně přímo nepřímo směrem k šroubečku Vroubečku z pravé švýcarské oceli, který jediný uměl zastavit vláček Kolečáček. Ale mimo to také uměl nastražit solidní past. Alfons doufal, že prsten dá na šroubeček Vroubeček tak, aby ho vláček Kolečáček rozjel a pospíchal tedy k nejbližší železnici a po ní za šroubečkem Vroubečkem. Šroubeček Vroubeček stál na kolejích, které nikam nevedou. Alfons se k němu dostal až za hodně hodin chůze. Byl už celý znaven, slunce páliło a na náměstí soudce četl rozsudek: „Šroubeček Vroubeček je artefakt. Musí být v pravé poledne umístěn na koleje...“ Alfons přišel k šroubečku Vroubečku, poklekl a zeptal se: „Už bylo dvanáct?“ „Ne, ale koukej si pospíšit. Vláček Kolečáček jezdí na čas!“ Alfons tedy vytáhl prsten, dal ho na šroubečka Vroubečka a čekal. Bylo 11:58 šroubeček Vroubeček se ale začal cukat: „Co to s tebou je šroubečku Vroubečku?“, nechápal Alfons. Šroubeček Vroubeček ale neodpovídal. Vypadalo to, jakoby byl v transu.

11:59 Alfons se ukryl za statným bukem a čekal. Vláček Kolečáček už byl vidět na obzoru a hlasitě troubil. Šroubeček Vroubeček i prsten už nadskakovali.

12:00 Přesně v pravé poledne přejel vláček Kolečáček šroubečka Vroubečka i s artefaktem prstenem. Alfons očekával explozi, ale nic se nestalo. Přišel ke kolejím a uviděl stříbrno-zlatý plíšek. Schoval si ho do kapsy na památku. Alfons už ve Středozemi neměl co dělat. Byl spokojený se svou prací, tak vylezl ze studně ven a potkal lišku Františku. Doshírali spolu ty jahody a žili šťastně až do smrti.

Autorský kolektiv Bobra Alfonse

A co příště? Že by Bobr Alfons znovu zasahuje?

Mise GX12

USS STAR

Nabízíme stručné přiblížení letošní celoroční hry.

Je nejmodernější loď Unie poháněná iontovým pohonem. Nové motory zatím fungují pouze ve zkušebním režimu, takže některé jejich vlastnosti mohou být zatím neznámé. Zároveň je to nejrychlejší plavidlo v celém objeveném vesmíru. Dokáže vyvinout rychlost až 80 000 světelných km/h.

Loď USS STAR byla zkonstruována za účelem splnění Mise GX12. Posádka pod velením kapitána Kirka jí právě testuje poblíž nově objevené planety Takobono. Poslední zpráva, kterou jsme od nich dostali zní: „Androidi a roboti se připojili k Unii. Loď opravena. Vzlétáme objevovat nová území. Kirk“

Pro případ boje s agresivními Ururany či jinou rasou vyvolávající ataky je vesmírné plavidlo vybaveno pestrým zbrojním arzenálem – od jednoduchých výbušnin až po fotonové střely. Ochranné štíty USS STAR není snadné prorazit, bohužel to některé zbraně dokáží.

Samozřejmě na několika-palubové lodi se vyskytuje spousta cestujících, někteří z nich jsou ale hibernovaní až do doby, kdy je bude potřeba.

Něco ze schůzky

Příběh ze schůzky na slova strom, židle, řízek, krtek.

Lili, Vojta, Fany, Lukáš

Byl jednou jeden strom a ten měl dům. V tom domu byla židle. Na tý židli byl řízek. A šel okolo krtek a řízek snědl. A potom strom přišel domů a chtěl si dát oběd. Ale řízek tam nebyl. Tak si koupil nový řízek. A chtěl ho sníst, ale v tu chvíli mu tam vlítl krtek a zase si chtěl řízek odnést. Ale tentokrát se strom nenechal oblafnout. Vzal krtka do větví a krtka vyhodil z okna. A svůj řízek si snědl. A to je konec našeho příběhu o stromu, židli, řízku a krtkovi. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

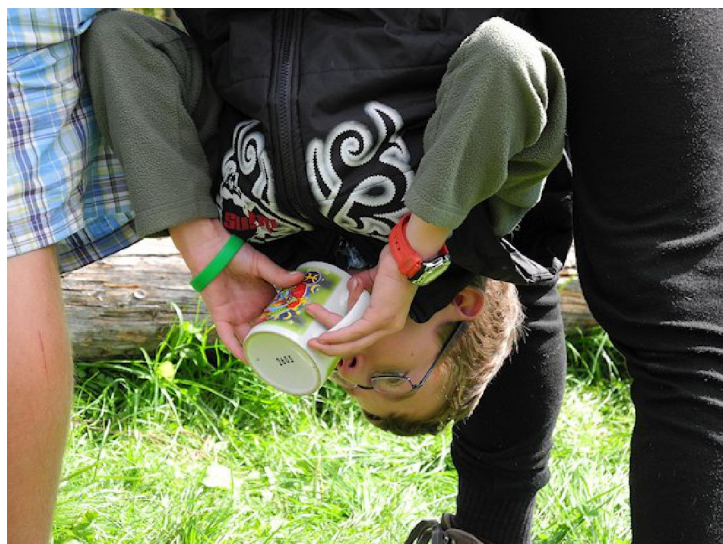
Terka, Tomáš, Matyáš, Nela

Byl jednou jeden strom řízkovník. A na tom řízkovníku byl krásný libový řízek rocková hvězda. A řízek se položil na židli. Tam ho uviděl zlomyslný krtek a ten krtek ho snědl. Potom si také zdříml na židli. Najednou ho začalo bolet břicho. A ten řízek rocková hvězda tam začal v břiše hrát. Potom ten krtek vyplivl řízek- A řízek potom utíkal na strom. Zazvonil konec a příběhu je zvonec.

Důvěřuj ale prověřuj

Na podzimních prázdninách se posouval čas. Věděli jsme to... Mysleli jsme na to... A pak přišly děti. Večernice, která jediná z vedoucích měla funkční mobil a hodinky (zapomněli jsme si nabíječky a telefony v té zimě, která na podzimkách byla, nevydržely pět dní bez nabíjení – dalo se to čekat, ale...), se ráno probudila a nad ní se skláněl Tom. „**Večernice, víš, že teď není čtvrt na osm, ale už čtvrt na devět?**“ „Hm...“ A vstala a šla dělat snídani. A tím to všechno začalo. Když jsem vstala a slezla na snídani, zeptala jsem se jí, kolik je hodin. „Půl desáté...“ „Už?“ „No, byla

změna času.“ „Aha. Hm, to abychom pohnuli.“ A tak jsme po snídani začali balit. Děti se zahnalý do pokoje, aby si sbalily svoje věci, my se dali do úklidu kuchyně, vymetání kamen a mytí umyvadel. Oběd byl podle našeho nového času v jednu a před ním se šlo na tři čtvrtě hodiny ven. Venku leželo 20 cm prašanku. Sníh! V říjnu! Ještě navíc ke změně času napadl včera a v noci sníh. Děti se vrátily nadšené, promrzlé a mokré. Převlékly se a šlo se jíst. Pak rychle umýt nádobí, uklidit všechny věci, vše odnést do chodby, zamést pokoje, vytrít podlahy, umýt záchody, rozdat svačinu.

To si vypiješ :)

Když bylo všechno hotovo bylo asi půl třetí. Čekali jsme už jen až přijede Jirka a bylo nám divné, že tu ještě není – říkal, že přijede tak na druhou. Děti byly všechny v pokoji, připravené k odjezdu a hrály svou oblíbenou hru „Všichni na...“ Tentokrát na Večernici. Ve tři odpoledne jsem to nevydržela a zavolala Berunovi. Říkala jsem mu, že mám vybitý mobil a že Jirka už tu měl být. Berka mu zavolal a pak mi volal zpátky. „Jirka říkal, že jste domluvení na půl třetí na předání baráku, teď je někde u Pardubic.“ „Aha.“ „Vy jste si neposunuli čas?“ „Jo, ale asi blbě, kolik je?“ „Je jedna.“ „Aha. My mysleli že tři, ale za to stejně může Večernice.“

Večernice se ovšem bránila. „Já za to nemůžu, to Tomáš!“ Tak jsme se uklidnili. Děti si hrály, tak jsme je nechali a neřešili. Lepší mít dvě hodiny času navíc, než být někde pozdě.

Po půl hodině za námi přišel Kuba a divil, se co řešíme. Tak jsme mu to vyložili – změna času, posun špatným směrem a tak dál. Kuba koukl na svoje hodinky a řekl: „No, já jsem to věděl.“ Chápete? Věděl to a nechal nás v tom. Děti...

Za dvě hodinky přijel Jirka, nalodili jsme se a do Prahy jsme přijeli akorát na čas. Vše v pořádku. Jenom jsme holt měli oběd v jedenáct a kolem jedné docela srandu... A to nás baví. Nebýt oddílu a dětí, tohle prostě nezažijeme. A proto to děláme. A děláme to rádi!

Něco pro zasmání

Jeden bohatý muž se rozhodl jet do Afriky. Vzal si s sebou svého věrného psa. Pes začal honit motýly a ztratil se.

A jak se tak potloukal po Africe, vidí, jak se k němu řítí leopard se záměrem sežrat ho. Pes se lekne, ale všimne si kostí, co jsou kolem roztroušeny, usadí se a jednu z kostí začne žvýkat. A ve chvíli, kdy se leopard chystá ke skoku pes řekne: "To vám řeknu, to byl ale dobrý leopard, mňam, mňam! Jestlipak je jich tady ještě víc!"

Leopard to zaslechne a zarazí se uprostřed skoku. Odplíží se do křoví a tam si řekne: "Fuj, ale to bylo o fous!"

Je s ním opice, která to všechno sledovala a usoudila, že tohle všechno by se mohlo hezky zpeněžit. Jde za leopardem a za mírnou odměnu mu vykecá, co všechno viděla a co se stalo. Leopard se rozzuří, že si z něho pes dělal srandu a řekne: "Víš co, opice, vlez mi na záda a pojd' se podívat co já udělám tomu psovi!"

Pes uvidí leoparda, jak utíká s opicí na zádech k němu a říká si: "Co udělám teď, proboha!" Místo útěku si sedne zády k leopardovi a předstírá, že ho ještě nevidí a právě v okamžiku, kdy se k němu leopard přiblíží na doslech povídá: "Hernajs, kde je ta opice, už před hodinou jsem jí poslal pro dalšího leoparda!"

Sedí takhle veverka na stromečku a louská oříšky. Rozlouskne první a stříbrné šaty. Rozlouskne

druhý a zlaté šaty. Rozlouskne třetí a diamantové šaty.

Tak si tak říká: "To je k vzteku, já se snad kvůli té zatracené pohádce ani nenažeru..."

Plazí se dva hadi a jeden se ptá druhého: "Jsme jedovatí?"

"Ano, jsme."

"Tak to je smůla, já jsem se kousl do jazyku."

Jde chlapík ráno do práce. Vyjde ven a na chodníku vidí slimáka. Má strašně blbou náladu, tak ho hodí celou silou do pole. O pár měsíců později někdo klepe, chlapík jde otevřít. Na prahu stojí slimák a povídá: "Tak to si přehnal!"

Tajný bod

Stalo se to jednoho dne, když jsem se vrátil pěkně nabroušenej ze školy. Myslím, že to byl pátek. Byl jsem docela unavenej a do toho navíc přišli z domova instrukce, že se dneska nemám nikde toulat, že mě čeká spousta práce. To jsem ještě nevěděl, že i to bylo součástí plánu. No, každopádně ve chvíli, kdy do okna přilítla sněhová koule, já se vyklonil dolů a uviděl jsem zubícího se Opičáka, nijak mi to nepřidalo, popravdě mě napadlo, že ten mi tady ještě scházel, bude mě chtít tahat někam na kešku a já budu muset říct že jako nemůžu, že mám práci, no hrůza.

Když jsem ale sešel dolů a on se tam pořád tak jako usmíval a pak najednou odhrnul bundu a ukázal tuláckou košili, úplně jsem ztuhnul. Normálně to nepoužívám, ale tady se přesně hodí, že mi bylo, jako kdyby do mě udeřil blesk. To bylo to poslední, co bych čekal. Špatná nálada úplně spadla a já měl najednou hrozně energie a chuť do akce, taky že jsem na tuhle chvíli dlouho čekal. Opičák mi jen předal ruličku papíru omotanou zlatým drátkem, zdůraznil, že budu mít jen hodinu času a rozloučil se. Ten dopis jsem si přečetl ještě ve sněhu u garáže a pak několikrát i ve svém pokoji.

Psalo se v něm, že mým úkolem je, abych do hodiny od předání vzkazu objel několik míst po Praze a našel na nich schované papírky s Tuláckým znakem. Myslím, že než jsem pochopil, co se v tom dopise vlastně píše, strávil jsem tak deset minut jenom tím, že jsem celý rozjařený pobíhal sem a tam a mával rukama. Po těch deseti minutách pobíhání mě nakonec napadlo se posadit a přemýšlet.

Přitáhnul jsem si mapu Prahy a našel jsem si všechna ta místa. Zdáli se mi dost daleko od sebe, ale když to mám za úkol, tak se to asi dá zvládnout, hmmm...

Pointa byla v tom, že každé z těch míst bylo poblíž bydliště nějakého člena oddílu a já jsem je měl obvolat, aby mi s tím pomohli, což nebylo zakázaný. Cílem bylo, abych si uvědomil, že nezvládnou všechno sám a že se musím umět spolehnout i na ostatní, prostě být týmový hráč (což jsem teda rozhodně nebyl, ale to už se doufám změnilo :)

Jenže, i když mě napadlo, že by mi s tím mohl někdo pomoci a zadání bylo vyloženě psané tak, aby mě to trklo, tak jsem si řekl, že by to byl podvod, prostě porušení takových těch nepsaných pravidel, jako nešlapejte za čáru, co se ale nevysvětlují, protože je to prostě fair play a každému bez vysvětlení jasný. Bral jsem to jako že když je to můj bod, tak i čistě jenom můj úkol.

To byla první věc, a ta druhá, že jsem prostě a jednoduše vůbec neměl páru o tom, kde kdo bydlí. To bylo překvápko, když jsem potom zjistil, že Píšťka s Amazonkou bydlej jenom o pár stanic dál :)

Takže to taky podle toho vypadalo. Jako magor jsem objížděl místa, která byla vymyšlená tak, aby je jeden člověk nikdy nestačil do hodiny sám objet. Ze začátku to nebylo tak zlé, zdálo se mi, že času je dost, ale i tak jsem pořád běžel. Jedno ze stanovišť, na kterém měl být znáček ukrytý, byl strom u zastávky autobusu na Skalce. Hu.

Plánoval jsem si, jak snadno se pozná, kde je to na něm schované podle stop ve sněhu, ale ouha, někdo si dal tu práci aby sníh kolem ušlapal. Tak dobře. Obcházel jsem ho z té hodiny asi dvacet

minut, lezl jsem po něm, důkladně prohledával a kde nic, tu nic. Navíc za neustálého pozorování zvědavců co čekali na zastávce. Žůžo. Nic jsem tam nenašel, tak jsem se se zbytkem času alespoň snažil stihnout ještě pár jinejch, ale bylo to marný. Nakonec tohle snažení utla smska, kde jsem a kolik toho mám. Napsal jsem, že z těch požadovaných (už nevím kolik jich přesně bylo, každopádně mnohem víc) mám asi tak dvě. Tak mě poslali ke klubovně.

Jak jsem tak jel tím autobusem a přemýšlel nad svým osudem, ještě jsem stihnul přejet zastávku a už jsem jenom sledoval, jak se mi Matěj, který mě měl vyzvednout, do okýnka směje. Bylo to tak blbý, že jsem se smál taky. Když už se mi teda podařilo vystoupit, nějakou dobu jsme s Matějem obcházel blok baráků kolem klubovny.

Ptal jsem se ho, co a jak teď bude, odpověď na mě ale čekala až v klubovně. Stál tam nastoupený Kmen, který mi oznámil, že jsem neuspěl a bylo mi vysvětleno proč. Co by si dělal/a na mém místě ty? Já byl teda pěkně zdrcenej, a hodně jsem se styděl a měl jsem vztek sám na sebe. Mělo to ale i dobrou část, prý možná někdy v budoucnu dostanu další možnost. Tak jsem čekal. A taky plánoval. A sliboval si. Každopádně jsem z toho pěkně dlouho nemohl usnout.

Po ne zrovna krátké době, abych měl dost času si to přebrat, mě jednou v noci vzbudili. Bylo to v Keblově, nejsem si jistý na jaké akci, nejspíš Čarodějky. Nikdo mi neřekl, že jde o můj druhý pokus a pro-

tože to byla Amazonka, kdo mě budil, tak jsem si myslel, že je to součást naší dohody, že když mi ona dá kousek svého kuřete, tak mě zato může ráno hodit do zátoky. Prostě a jednoduše když jsem dorazil do kuchyně, kde čekal Kmen, bylo to v plavkách. Ehm. Tak mě zase odvedli, převlíkl jsem se a dostal podobné zadání, jako minule, lístečky na více místech sesbírat za určitý limit. Tentokrát jsem byl ale moudřejší a vzbudil jsem

si na pomoc Matěje (kterému tímto ještě jednou moc děkuju) aby mi s tím vypomohl. Váhal jsem, chtělo se mi vzbudit

ještě Večerku, ale vypadalo to, že to nebude potřeba, takže tyhle události blaženě prospala a o ničem nevěděla.

Všechno se krásně stihlo, a protože už jsem pochopil, kde dělám chybu, dostal jsem svojí Kmenovou košili. Bylo to drama, ale vlastně hrozně super, už jenom kvůli tomu tajnému bodu stojí zato si udělat zkoušku. Takže kdo jí ještě neděláte, neváhejte! Děkuju všem lidem, co se na mém vstupu do Kmene podíleli.

Radar

Hádanky, úkoly

V minulém čísle bylo několik úkolů, které se snažili řešit opět jen někteří a posílit tím tak stav v celoročním bodování. Přitom jde o tak jednoduše získané body. Pokud je to pod vaší úroveň získávat body tak jednoduše, tak to stačí napsat do vaší odpovědi, že body nechcete :).

Odpovědi z minulého čísla

1. Jeden je holohlavý
2. Na druhém
3. Za 29 dní
4. Devět
5. všechny
6. Já
7. Šest
8. 8 lidí a 14 koní
9. Všechno jsou to kluci.

Hádanky pro chvíle volna

Hádanka od Toma

7 (s háčkem), 27, 24, 17 (s háčkem), 8, 13 (s háčkem), 6, 24, 15, 4, 6, 3, 7, 8, 6 (s háčkem), 19, 18, 2, 24 (s čárkou), 9, 4, 15, 18

Klíč je 1 = M

Osmisměrka od Profesora

Š	T	Í	T	A	M	Á	M	A
T	A	K	O	B	O	N	O	T
E	U	I	N	O	L	Y	S	Á
C	O	R	U	S	C	A	N	T
O	X	K	E	O	E	Č	Í	M
X	X	S	O	K	X	X	H	M

Takobono, Kirk, Syloni, Turek, Coruscant, Osoba, Ocet, Oko, Sníh, Štít, Míče, Táta, Máma, Kos

Poslední hádanku máte samostatně na další stránce. Za každou hádanku z tohoto čísla, lze získat 1 bod. Výsledky lze zasílat buď emailem na semtam@tulaci.eu nebo přinést na jakoukoliv akci oddílu.

Letem světem

- ✓ Tábor se povedl, počasí nám přálo a všechna strašidla jsme zachránili před zlým černokněžníkem. Zkrátka skvělá akce, pojed'te určitě příští rok zase!
- ✓ Na konci prázdnin se naši praktikanti zúčastnili kurzu pro začínající vedoucí dětských kolektivů Výzva 2012, kde se učili věcem z metodiky, bezpečnosti, první pomoci, pedagogiky a psychologie, hospodaření a práva, které jim pomohou být ještě lepšími vedoucími, než byli předtím.
- ✓ 3. září začala škola, spolu s ní začaly i pravidelné schůzky oddílu od 16:00 do 18:00 každou středu.
- ✓ Na zářijové výpravě jsme absolvovali Hvězdnou akademii a připojili se k posádce na lodi USS STAR pod vedením zkušeného kapitána Kirka.
- ✓ Cestou vesmírem na planetě Pandorra jsme zanechali lodní lékařku Solo, která tam bude zkoumat lék na požahání z Faraskuly. Místo ní se ovšem nalodil android POC 2 (Parame-

dic for Organic Creatures), který si nechá říkat Dr. Locam.

- ✓ Porouchaly se nám motory a tak jsme říjnovou výpravu museli strávit na planetě Takobono, kde žijí roboti a androidi a kterou řídí Velká Devítka složená z devíti nejinteligentnějších kyborgů – superpočítačů. Ti nám pomohli loď opravit a také dovolili Dr. Locamovi pokračovat s námi dále do neprobádaného vesmíru.
- ✓ Podzimní prázdniny na Coruscantu byly ve znamení podezírání. Hned zpočátku se ukázalo, že většina Gunganských (místní obyvatelé) pilotů těsně před meziplanetárním závodem kluzáků byla otrávena. Museli jsme je tedy na jejich startovacích místech nahradit. Otrávil je pravděpodobně Syloni (zlí androidi, kteří vypadají jako lidi). Navštívili nás však Jediové (místní speciální policie), kteří nás ujistili, že se nemusíme bát, že Sylony najdou. Mezi nás se ovšem jeden vetřel (vypadal stejně jako Píšťala), ale my ho díky pomoci Jediského mistra Yody a zázračného světla odhalili a dali k soudu. Bohužel nám uprchl, ale pravou Píšťalku jsme našťastí našli.
- ✓ 31. října pořádáme Halloweenské promítání fotek, tedy náš malý den otevřených dveří. Budeme vykrajovat dýňové bubáky, vyrábět masky, ale hlavně se podíváme na fotky z naší činnosti z minulého roku, který byl ve znamení pohádek.
- ✓ Většina členů již poctivě zaplatila členské příspěvky. Všem za to děkujeme.
- ✓ Již za 11 měsíců se koná oslava třicetin oddílu, přesněji 29. září 2013
- ✓ Druhý říjnový víkend se skupinka odvážných navlékla do gumáků, vzala do ruky nástroje typu rýč a celý víkend si hrála na krtečky na louce u naší táborové základny. Snaha nebyla bohužel korunována úspěchem, neboť problém proč nám na táboře teče málo vody ze studny, se kopáním nevyřešil. Máme ale krásné nové koryto potoka,

čímž by měla horní část louky změnit styl z bažiny na normální louku.

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni, vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Uzávěrka dalšího čísla je ve **středu 17.10.2012**, do té doby můžete plnit schránku semtam@tulaci.eu, hromadou příběhů, článků a zajímavostí.

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK č.52

čincilový úlet

Vydán jako 79. publikace, oddílového nakladatelství **NA-KOLENĚ**. Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel oddílu TULÁCI, říjen 2012, vydání prvé

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Píšťalka – Úvodník, Oddílové porady, Něco pro zasmání, Letem světem, Důvěřuj ale prověřuj, Hádanky

Matěj – USS STAR, Něco ze schůzky

Radar – Tajný bod

Profesor a Tomáš - Hádanky

Beruna – sazba, tisk, skládání, nadávání, hořekování a další nezbytnosti

Tisk v počtu 40 ks na recyklovaném papíře. Neprošlo jazykovou kontrolou, za případné chyby se omlouváme.

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

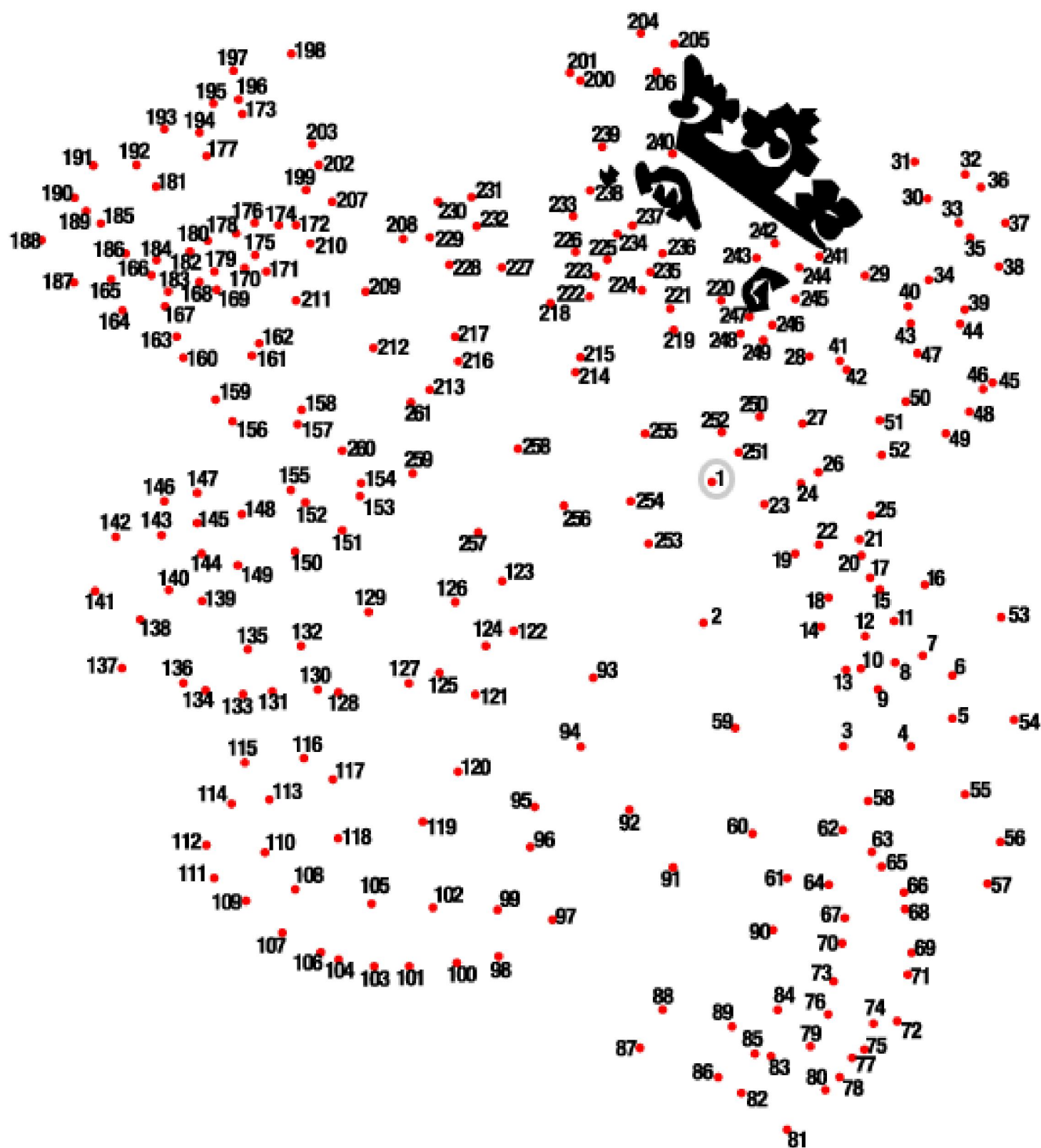
Klára Adámková, 728 734 009, pistalka@tulaci.eu

Vše je též na <http://oddil.tulaci.eu>

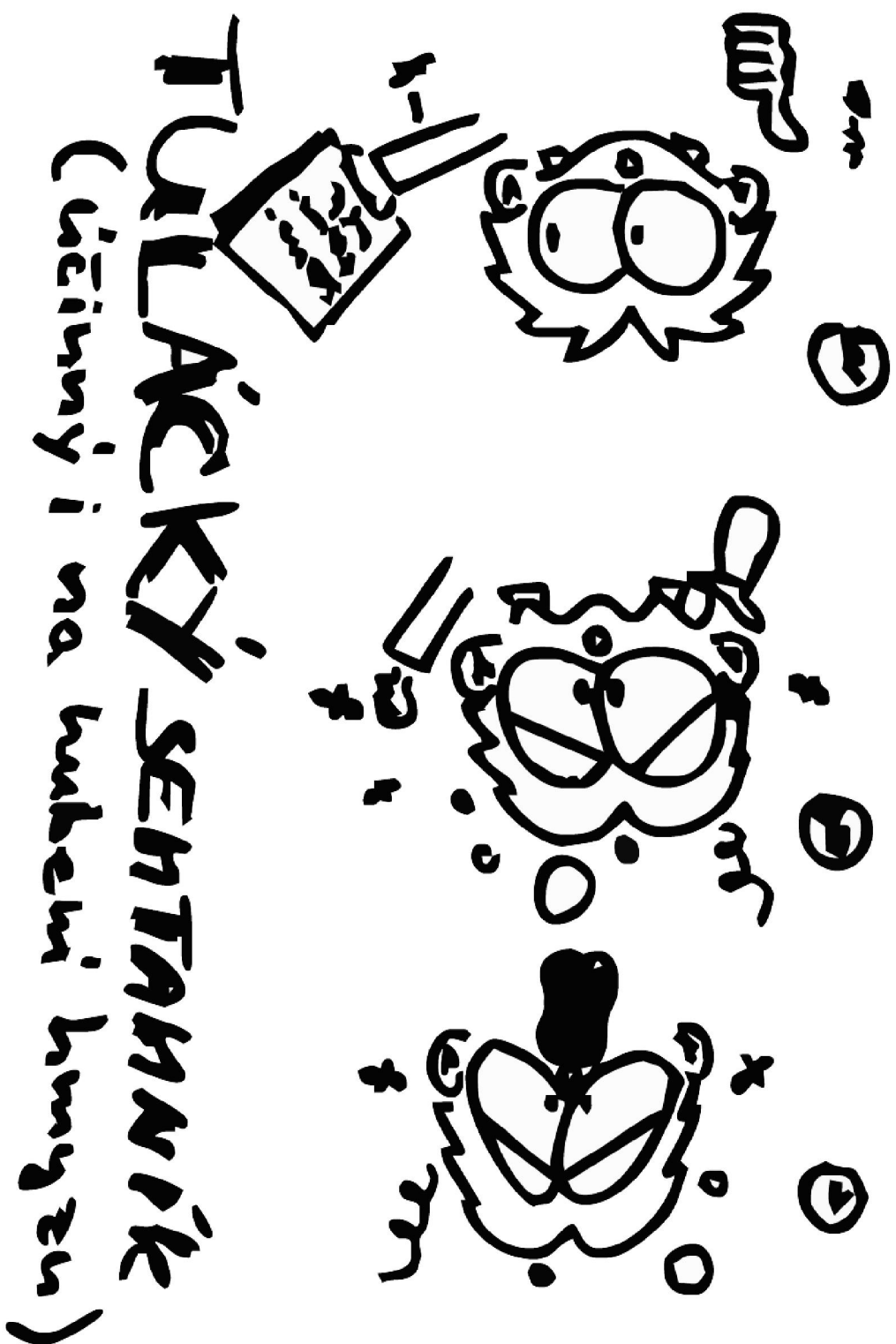
Aktivity našeho oddílu jsou podporovány Mladými ochránci přírody z prostředků MŠMT a

MHMP. Více na www.smop.cz

Zde je poslední hádanka – stačí pospojovat a zjistit co je na obrázku.

Nudíš se? Poříd si

Víte, že tisk na recyklovaný papír je jednoduchý a šetří přírodu? Uvažujte o něm také.